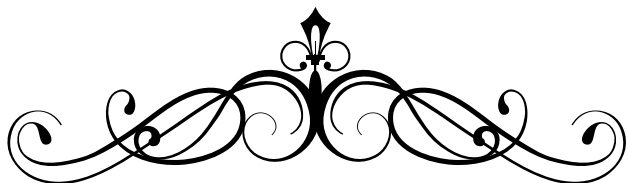

LBRIS

We know
books

**GENOVEL-FLORENTIN
FRĂȚILĂ**

TEINO KOR

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

PROLOG.....	7
-------------	---

PARTEA I.

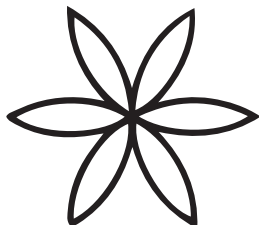
I. EPOPTEIA.....	15
II. ULCICA LUI ZAMOLXE.....	22
III. FLOAREA VIETII.....	23
IV. TOCMIREA TĂLMACIULUI.....	33
V. O CINĂ CU... CÂNTEC.....	37
VI. TEZAUURUL DE LA SINAIA.....	43
VII. LIA-CIOCĂRLIA DIN ARDEAL.....	47
VIII. RADU.....	54
IX. CRUCEA LUI ZAMOLXE.....	61
X. RIG-VEDA.....	67
XI. O SEARĂ VIENEZĂ (LA PALAST).....	72
XII. BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII.....	79
XIII. DORA.....	82
XIV. U-PA-NI-ȘA-DE-LE.....	87
XV. EPIFANIA TIMPULUI.....	91
XVI. MAITREYI.....	98
XVII. PROFETUL LUMINII.....	102
XVIII. PLANUL SECRET.....	106
XIX. VIZITA REGALĂ.....	109
XX. BUCUREȘTI.....	115

XXI. REGINA MARIA.....	119
XXII. PALATUL COTROCENI	123
XXIII. APOSTOLUL PROFETULUI ZAMOLXE.....	133
XXIV. TAINELE NEPĂTRUNSE CREEAZĂ MITURI.....	138
XXV. TEINO KOR (I).....	141
XXVI. OCTAVIAN MOȘESCU	150
XXVII. „ROMÂNIA JUNĂ” LA SEMICENTENAR.....	153
XXVIII. BAL ROMÂNESC LA VIENA	157
XXIX. „...THE NEW ERA”	160
XXX. COASTA DE ARGINT (I).....	167
XXXI. RĂPIREA.....	176
XXXII. ZEIȚA NEMURIRII	180
XXXIII. TESTAMENTUL REGINEI MARIA.....	183

PARTEA A II-A.

1. SIBIU.....	195
2. „MIRAJUL ANILOR BISECȚI”.....	198
3. „CIOBURI DE OGLINZI –”	200
4. „CIRIPIT GUREȘ –”.....	202
5. POETUL DE MOV	205
6. „VIȘINI ÎNFLORIȚI –”	210
7. „PICURI DE ROUĂ –”	218
8. DECLIC DIN SILABE	221
9. TEINO KOR (II)	231
10. UN E-MAIL MISTERIOS	242
11. „MAREA GALBENĂ –”.....	246
12. „ARIPA SERII –”.....	250
13. „CINA SĂ O DĂRUIEȘTI DUȘMANILOR TĂI”	255
14. „UN ALT ÎNCEPUT –”	259
15. CASTELUL PELEȘ.....	264

16. INIMA REGINEI MARIA.....	267
17. „ȘIRUL LUI FIBONACCI –”	272
18. „MERELE ÎN PÂRG –”	276
19. „LUXSONANCE – THE LANGUAGE OF UNIVERSE”	280
20. „NIMBURI ARGINTII –”	283
21. TĂBLIȚA CUNOAȘTERII.....	288
22. „ÎNTREGUL UNIVERȘ ESTE POEZIE”	293
23. TĂBLIȚA IUBIRII.....	298
24. TĂBLIȚA ÎNȚELEPCIUNII	301
25. „SĂRU’ MÂNA, NAȘULE!”	303
26. „CU CAPUL ÎN NORI –”	308
27. „RUGĂ APRINSĂ –”	312
28. „COVORUL BUNEI”	317
29. „BURG MEDIEVAL –”	322
30. HARMONY A NEW WAY OF LOOKING AT OUR WORD	329
31. PRINȚUL CHARLES.....	332
32. ULCICA LUI ZAMOLXE (II).....	338
33. EXIT POLL.....	342
34. MAREA OGLINDĂ	347
35. CRUCEA LUI ZAMOLXE (II)	350
36. „TRILURI DE MIERLĂ –”	353
37. „VITRAJ ALBASTRU –”	362
38. LUCA DELLA ROBBIA	368
39. „ORAȘUL DE FLOCI –”	373
40. „COASTA DE ARGINT –”	381
41. MANUSCRISUL DE LA COASTA DE ARGINT	390

*Tatălui meu, transformat în Lumină,
familiei, prietenilor și tuturor apropiaților mei
datorită cărora am înțeles pe deplin semnificația
străvechiului simbol al **Florii Vieții***

Manuscris distins cu **Premiul I** – categoria „roman” –
la **Concursul Național de Literatură „Ioan Slavici”**, ediția a VI-a,
organizat de revista Tribuna din Cluj

PROLOG

Astăzi s-a anunțat și în România instituirea stării de urgență determinată de pandemia de COVID-19. Mass media a declanșat o isterie colectivă pe care o amplifică exagerat, iar internetul abundă de fake news-uri.

În China lucrurile ar fi sub control, iar la acest moment, cel mai rău pare a fi în Italia. Pe canalele de știri se prezintă imagini cu izolete încolonate, menționându-se că numărul celor infectați crește exponențial pe zi ce trece, iar cel al deceselor îl urmează proporțional.

Totul pare desprins dintr-un scenariu de film S.F. care tinde spre distopie. Pe străzi au apărut patrulă mixte, formate din polițiști și militari înarmați. În atmosferă se simte o energie negativă, cu o vibrație joasă. Instinctuală. Sub impulsul spiritului de turmă, oamenii au dat năvală în magazine. Nu pot înțelege de ce își fac stoc de hârtie igienică. Deja e penurie.

Sunt autoizolat cu familia, la domiciliu. În acest context, încercăm să fim cât mai detașați. Soția mea s-a apucat de curățenie. Ca de obicei, eu încerc să mă eschivez, căutându-mi „de treabă” la laptop. Cu gândul la situația din Italia, am realizat un foto-haiku. De pe internet am ales o imagine cu un curcubeu și am scris peste ea un haiku în engleză:

coronavirus –
the our morning prayer
is for Italy

L-am postat pe Facebook, iar fiu-miu, care urmărește niște cursuri online, văzându-mi postarea, m-a strigat din camera lui:

- Vezi că nu se zice așa!
- Știu, dar altfel n-ar fi ieșit numărul de silabe...
- Oricum, nici așa nu-ți ies..., mormăi plictisit, abandonând discuția.

Mi-am făcut o cafea. Îmi place să o beau fierbinte și fără pic de zahăr. Prin display-ul laptopului lumina albăstruie iriază din mii de pixeli. Un unchi stabilit în Canada a comentat sec: „*Cred că-i mai corect să spunem... for the whole world*”. Are dreptate, ar trebui să ne rugăm pentru întreaga lume.

Disponând de timp, m-am decis să particip la concursul lunar de haiku organizat de Romanian Kukai. Dincolo de dogme, culturi sau tradiții, micile poeme de sorginte niponă sunt inspirate, cu precădere, din natură. În generozitatea ei, cu o nemărginită și nebănuită fantezie, aceasta oferă deseori imagini sublime, pe care autorul le surprinde în cele șaptesprezece silabe. Astfel, un haiku autentic poate transmite cititorului cu spirit înalt emoții inedite.

Tema pentru concursul lunii martie este cuvântul „*moară*”. Am continuat să-mi savurez cafeaua, meditănd asupra potențialității acestui cuvânt și am conceput două haiku-uri. Acum, nu mă pot hotărî pe care dintre acestea să-l trimit la concurs. Încă indecis, le analizez pe rând.

Primul sintetizează chintesența filosofiei Zen a trecerii timpului – efemeritatea:

moara-n ruină –
timpul macină încet
vechile ziduri

Fiecare om este măcinat de-a lungul vieții de dorințe și ambiții. Dar, pentru moara destinului, acestea sunt doar umbre iluzorii ale minții. În cele din urmă, ajungem cu toții să fim măcinați de moara impasibilă a timpului.

Al doilea haiku transcende spre fantastic:

moara-n ruină –
măcinate prin fisuri
razele lunii

Aparent și bizar, în acest haiku, celestul pare învins de teluric. Deși nu apare explicit, timpul este proba care confirmă contrariul. Teluricul este supus timpului zămislit din lumină. Sinele iluzoriu este vremelnic, iar lina lumină a spiritului rămâne nemuritoare. Această lumină răzbate, îndepărtând umbrele ego-ului, spre a rezona cu armonia celestă a muzicii sferelor.

Pe cel de-al doilea haiku îl consider mult mai subtil și îl voi trimite la concurs. Pentru primul, voi realiza un fotohaiku pe care îl voi posta pe Facebook. În acest sens, am nevoie de o imagine potrivită peste care să aștern cele trei versuri. Evident, o voi lua de pe net.

După ce am început să caut, poză cu poză pe Google Images, în colțul din dreapta jos al ecranului, un licărit intermitent mă atenționa că am primit un e-mail. Deschizându-l, am rămas uimit. Inima mi-a tresăltat brusc, provocându-mi un fior care s-a răspândit instantaneu în tot corpul.

O renumită agenție literară din India mi-a răspuns unei scrisori de interogare. Cu ceva timp în urmă, le-am trimis manuscrisul unui pseudojurnal Zen pe care l-am ținut, aproape zilnic, timp de câteva luni. Îl tradusesem în engleză cu ajutorul Poetului de Mov.

Nerăbdător, am copiat textul din e-mail și l-am tradus cu Google Translate. Doamna de la agenția literară aprecia subiectul ca fiind inedit și extrem de interesant. Încurajându-mă să rescriu manuscrisul, îmi oferea câteva recomandări pe care le considera necesare, iar în încheiere, mă îndemna să i-l transmit în noua variantă.

După ce m-am liniștit, am recitit acest surprinzător e-mail. Am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe Poetul de Mov:

— Vă salut! Ce faceți, v-ați izolat de coronavirus? deschid eu subiectul, în spirit de glumă și nu prea.

— Rămân în linia întâi! Adevărații viruși sunt cei din elită...

Pentru o clipă, s-a oprit, iar după cum se aude în telefon, cred că își aprinde o țigară. A reluat numaidecât, cu un perceptibil pufăit de fum pe fondul sonor, confirmându-mi presupunerea.

— În contextul în care China le amenința supremația economică, pierzând teren în marile tranzacții financiare...

— Vă referiți la cei din Exclusiv Boema? încerc eu să-i întrerup previzibilul discurs cu iz de teorie a conspirației.

— Păi, la cine altcineva? Cum să accepte exclusiviștii să li se prăbușescă Imperiul, pe care ei îl vor global?!

— Susțineți teoria conspirației, l-am persiflat eu.

— Tu nu vezi că realitatea demonstrează că e adevărată!?

Se încinsese. Îl stârnisem pe vulcanicul meu prieten, Poetul de Mov, care era în stare să vorbească o zi întregă pe această temă. Ca să îl opresc, am profitat de o pauză apneică a acestuia, cu siguranță generată de fumat.

— Heiii! i-am strigat entuziasmat. Am vești de departe...

— De la Conte? întrebă Poetul de Mov, cu un gâjâit amplificat de telefon.

— Nuuu! Am primit răspuns de la agenția literară din India. Vi-l redirecționez pe e-mail să îl traduceți.

— Ți-au acceptat ingineria epică!

— Nu încă, dar trebuie s-o rescriu la persoana a treia și-o trimit din nou...

— Haide, atunci! Apucă-te de treabă, băiete! Treci la persoana a treia și dă-i bice! mă îndemnă cu o inflexiune jovială a vocii, semn că primise vestea cu bucurie.

Ingineria epică, așa cum o denumise Poetul de Mov, era un soi de jurnal Zen pe care l-am ținut în perioada în care am lucrat la Sibiu.

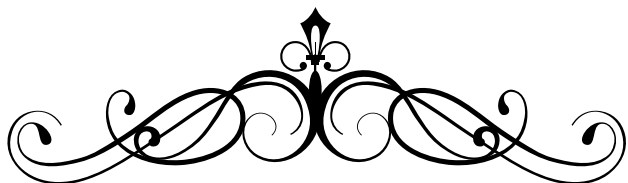
Pe atunci, îmi propusesem să descriu impresia zilei și cel puțin un haiku pe zi. Încântat de acest manuscris, Poetul de Mov l-a tradus în engleză sub un titlu voit comercial: „*Dracula – The Order of Love*”, pe care l-am trimis agenției literare.

În contextul straniu al acestei pandemii de coronavirus, taina revelată în pseudojurnalul meu Zen capătă o valență mult mai elocventă. Cheia sa de boltă, străvechiul simbol al Florii Vieții, își relevă semnificația, simțind din plin cum totul este interconectat. Cu siguranță, se impune o nouă paradigmă la care trebuie să ne adaptăm cât mai curând. Povestea începe în zorii istoriei, străbătând veacurile până în zilele noastre.

16 martie 2020

Râmnicu Sărat

*Lui Alexandru Măciucă,
1958-2023*

TEINO KOR

PARTEA

.I.

Motto:

„Poate că în lumea de azi există mai multă ură decât dragoste. Dar dragostea e mai puternică și, într-o zi, chiar dacă nu voi mai trăi s-o mai văd, ea trebuie să învingă.”

Regina Maria a României

I

EPOPTEIA

Reflexele purpurii ale apusului începuseră să se joace peste veșmintele albe ale puhoiului de participanți la marea procesiune. Pe chipurile tuturor se citea un amestec straniu de bucurie și epuizare. Era Ultima Zi. Cea mai importantă dintre toate cele nouă zile ale Serbărilor eleusine.

Calea Sacră se termina la intrarea nordică a acropolei din Atena, în fața impunătoarei clădiri a telesterionului. Cu ochii adânciți în orbite, Zamolxe privea coloanele dorice. Știa că sunt douăsprezece, exact numărul muncilor la care fusese supus în cele opt zile. Acum, urma să treacă prin ultimul ritual de purificare.

Gongul imens, confecționat din bronz, al templului răsună puternic, curmând murmurul mulțimii. Când ecoul celei de-a treia bătăi s-a stins complet, preotul keryx, crainicul templului, anunță cât îl țineau rărunchii:

— Hierofaaaantuuul Eumoolpooooo!

În tradiționala robă mov, specifică epopților, Marele Preot Eumolpos apăru în fața templului. Era urmat de douăsprezece preotese îmbrăcate în alb, fiecare purtând pe cap câte o cunună de mirt. Întreg soborul se opri dinaintea lui Zamolxe.

— Ești singurul myst ce-a trecut încercările?

— Așa se pare, Mărite Preot, răspunse, adunându-și puterile.

Privindu-i chipul transfigurat de postul îndelungat și de încercările grele ale celor douăsprezece munci, Marele Preot abia îl recunoscu.

— Ești cel venit din ținutul unde sălășluiește vântul Boreas, nu? Îl întrebă, indicând cu toiagul zarea dinspre nord.

— Da, trimisul regelui Oroles...

— Oare care ți-e numele?

— Zamolxe!

— Aha, „*Om Luminos*”! Ți-e predestinat, dar vei lumina cu adevărat abia după ce vei ieși din infern! râse preotul.

Preotul făcu semn preotesei care purta în mâini o cunună din spice uscate de grâu să se apropie. În spatele ei, o altă preoteasă aducea o banderolă de culoarea șofranului.

— Încoronează-l pe myst! îi porunci acesteia. Apoi, legați-l la ochi.

Zamolxe simți parfumul de mirt din coronița preotesei. La fel mirosea și cea care l-a legat la ochi. Când marele gong al templului răsună din nou, cortegiul porni, iar zeci de héraulos cu fluier frigieni au început să cânte, acompaniați de ritmurile tamburinelor și ale cimbalurilor din bronz. Ocolind templul pe partea de miazănoapte, primiră direct în față câteva rafale răcoritoare ale vântului Boreas. Pentru o clipă, Zamolxe își aminti de semeția vârfului Kogaion, iar acest lucru îi conferi un dram de putere.

Ajunși în spatele telesterionului, s-au oprit în fața unor porți negre. Peste Câmpia Rariei începu să se întindă aripa înserării. Marele Preot porunci purtătorilor de torțe să le aprindă de la torța sacră a templului aflată la una dintre preotesele din spatele lui. Aceasta răspândi flacăra tuturor purtătorilor de făclii aflați în prejmă. Apoi, una de la alta, sute de făclii se aprinseră, rând pe rând, flăcările ajungând rapid la urma imensului cortegi.

Legat la ochi, Zamolxe nu putea vedea acest dans grandios al luminilor. Muzica îi răsuna în cap și nu mai simțea nimic, nici măcar oboseala. Coordonăți de keryx, zeci de himnodes, cântătorii de imnuri, se urcau pe cele două scene din lemn din lateralele porților. În spatele lor s-au așezat héraulos, cântătorii din fluier. Gongul templului a întrerupt orice murmur.

Flancat de două dintre preotese, Zamolxe stătea în fața porților, pregătit să coboare în lumea umbrelor. La un semn, făcut din toiag de către Marele Preot, corul începu să cânte Imnul zeiței Demeter:

O, Demeter, ce înțelepciunea Ta
Ne învață cum holdele să înmulțim,
Îndrumă-ne pe noi a căuta
Dincolo de ce vedem și știm!

Refren:

Ai spice de grâu în părul bălai
Și reverși peste lume Duhul Iubirii
Te rugăm acum să ne dai
Taina supremă a nemuririi!

Ajută-ne ca să putem afla
Secretele din spatele porții
Acolo unde Kore, fica ta,
A fost răpită de Zeul morții!

Când refrenul a reînceput, arcada porților s-a deschis, iar purtătorii de torțe s-au înșirat de o parte și de alta a unor trepte din piatră care coborau în întunericul de sub templu. Din mulțime, au început să arunce boabe de grâu peste Zamolxe și peste cele două preotese care îl conduceau, ghidându-i pașii pe scări. În urma lor cobora și Marele Preot, sprijinindu-și toiagul pastoral pe treptele jilave.

După ultimul refren, corul amuți. La capătul scării, preoteasa din stânga i-a dezlegat fâșia de pânză care îi acoperea ochii. Zamolxe îi simți din nou parfumul de mirt. În fața sa, smoala întunericului părea că nu are margini.

Gongul se auzi bătând deasupra, iar o lumină puternică fulgeră pântecul întunecat de sub templu, dezvăluindu-i dinainte un imens labirint. La mijlocul acestuia, lumina zăbovi câteva secunde asupra

statuilor zeiței Demeter, zeița belșugului, și a fiicei sale Kore. Cele două preotese au făcut câte un pas lateral, iar Marele Preot bătu cu toiagul de trei ori pe ultima treaptă, lângă picioarele lui Zamolxe.

— Dincolo de Lumea Umbrelor, vei găsi Câmpiile Elysée. Acolo trebuie să ajungi! spuse, în timp ce, cu toiagul, indica spre zona unde lumina dezvăluise statuile zeitelor. Sfârșitul vieții e un alt început! adăugă, împingându-l spre intrarea în labirint.

Preotul și preotesele au urcat, purtătorii de torțe i-au urmat, iar întunericul și-a recăpătat puterea deplină. Rămas în beznă, Zamolxe a început să orbecăie, căutând, cu mâinile întinse, coloanele din piatră care sprijineau argeaua templului. Le pipăia striatiile, simțindu-le pe palme igrasia.

Tăcerea adâncă era ruptă, când și când, de picuri de apă care cădeau în băltoaca stătută și rece de sub picioarele sale. Cu cât înainta, izul de mucegai devenea tot mai pătrunzător. Spicele de grâu din cunună au început să-i înțepe usturător fruntea asudată. Simțea ascuțișul pietrelor din tălpi și până în creștet. Alteori, călca pe ceva moale și umed. Presupunea că sunt broaște sau șerpi.

Cu ochii închiși și mâinile întinse, i se părea că nu mai există timp, dar nici vreo ieșire din labirintul întunecat. Avea impresia că se învârte într-un mormânt fără margini și că nu înainta niciunde. Orice ar fi, trebuie să găsească ieșirea.

La un moment dat, se auzi de undeva, de departe, ceva înfundat. S-a oprit să asculte. Era gongul templului, care se mai auzi de încă două ori. După cea de-a treia bătaie de gong, bezna fu spulberată din nou de acea lumină venită de nicăieri.

Approape orbit, zări niște siluete masive, ce păreau a avea șerpi prinși în plete, venind spre el. Auzi niște șuieri și simți imediat usturimea unor sfârcuri de bici direct pe piele. Ploaia de lovituri venea din toate părțile. Lumina deveni intermitentă, ca niște fulgere, și era însoțită de tunete asurzitoare. Își acoperi fața cu antebrațul și se ghemui, punându-și barba în piept. A simțit că leșină și căzu pe spate. Peste coaste primea lovituri de sandale, iar unul dintre mastodonți sări pe el de câteva ori. Când lumina dispăru la fel de brusc

precum apăruse, totul a încetat. Gemea și nu-i venea să creadă că nu a leșinat.

Simți că îl ia frigul și s-a hotărât să se ridice. Coastele îl dureau groaznic, iar buzele îl usturau de la sângele care i se prelingea din nas. Nu a reușit să se ridice și porni de-a bușilea, zdrelindu-și genunchii în pietre. Urechile îi vâjâiau, iar respirația îi era grea. Nu mai putea gândi, doar se târa inert prin beznă.

La un moment dat, i se păru apărând în față o dâră difuză de lumină. Adunându-și ultimele puteri, reuși să se ridice. Se șterse la ochi și se îndreptă cu pași șovăielnici spre locul în care zărea acea lumină. A realizat că urcă un povârniș. Gura o avea uscată, iar ochii încețoșați.

Apropiindu-se, lumina căpăta un contur mai intens, iar o bătaie a marelui gong de bronz îi răsună direct în creier, paralizându-l pentru o clipă. Brusc, în fața lui s-a deschis un tunel de lumină orbitoare. Parcă era un soare ițit din neant. A închis ochii și, concomitent, îi acoperi cu dosul palmei.

S-a trezit într-o grădină laterală a templului în care sacerdoți, însoțiți de zeci de epoptes mascați, cu torțe aprinse în mâini, dănțuiau, cântau și urlau ca niște bezmetici. Zamolxe își privi roba albă, acum zdrențuită și plină de noroi. O preoteasă îi acoperi umerii cu un peronion pe care i l-a prins cu o fibulă din aur în forma unui spic de grâu.

Marele Preot l-a întâmpinat, zâmbindu-i prin barba albă. La un semn al acestuia, mulțimea amuți și se retrase în laterale, lăsând un culoar la capătul căruia, pe două tronuri alăturate, stăteau cele două zeițe, Demeter și fiica sa Kore. Ambele purtau robe purpurii, garnisite cu fir de aur, iar pe cap aveau cununi împletite din spice de grâu.

— Knox Om Pax! strigă Marele Preot.

— Knox Om Pax! răspunse asurzitor mulțimea.

Aceste cuvinte au fost rostite de trei ori și, tot de-atâtea ori, repetate de mulțimea extaziată. În momentul în care a auzit mantra pentru sufletele transformate de Lumină, Zamolxe a înțeles că va deveni epopt.

O preoteasă îi oferi un ulcior cu kykeon. Cu mâinile tremurânde, Zamolxe îl prinse și începu să bea cu nesaț, fără a mai răsufla. Licoarea i se scurgea prin barba înspicată și nu l-a dat jos de la gură până nu l-a golit.

L-au lăsat să se liniștească, iar când Zeița Demeter a ridicat secera din bronz deasupra capului, semn că ceremonia poate începe, două dintre preotese l-au adus în fața tronurilor. Zamolxe îngenunche. Demeter, trecându-și mâna prin minunatele sale bucle blonde, privi cu subînțeles spre Kore. Aceasta coborî ușor cele trei trepte ale tronului, apropiindu-se de Zamolxe. Cu un gest firesc, îl apucă de marginea peronionului, încurajându-l să se ridice.

— Înțelepciunea se capătă prin suferință! îi șopti Kore, privindu-i ba genunchii zdreliți, ba nasul tumefiat și arcada spartă.

Arătându-i coșul de lângă tronul mamei sale, aceasta îl îndemnă să se apropie.

Era un kalathos în formă de corn al abundenței, încărcat cu spice de grâu. Privind în coș, Zamolxe văzu printre spice trei conuri de pin și niște ouă peste care zăcea încolăcit un șarpe cu două capete.

— Aruncă șarpele în focul sacru, îl îndemnă Kore, arătându-i, lângă altar, vatra din pietre în care ardea un foc cu flăcări imense.

Acesta se conformă fără a pregeta, știind că acest ultim gest semnifică evoluția sufletului. Ținea strâns reptila cu solzii cărărați de la baza celor două capete și o aruncă direct în flăcări. Arderea șarpelui era asociată uciderii Hydrei de către vestitul Heracles în una dintre cele douăsprezece munci.

— Ai murit spre a renaște, eoptule Zamolxe! strigă Marele Preot când șarpele se zvârcolea în flăcări. Lumina a coborât în inima ta!

— Ești vrednic să primești acum ale Nemuririi Taine! adăugă preoteasa care o interpreta pe zeița Demeter, ridicând cu mâna dreaptă torța aprinsă.

Zeița Kore scotoci cu grijă în kalathos, sub conurile de pin și sub ouă, de unde a luat nouă tăblițe ceruite, pe care i le înmână lui Zamolxe, trei câte trei:

— Iată, îi șopti aceasta, Tăblițele Cunoașterii, Tăblițele Iubirii și Tăblițele Înțelepciunii!

Se apropie din nou de Zamolxe și-i șopti la ureche:

— Floarea Vieții este cheia descifrării lor!

Zamolxe îi simți parfumul suav de narcise și rămase cu cele nouă tăblițe în mâini. Demeter ridică iarăși secera de bronz, iar mulțimea începu să coboare în cete spre câmpia Raria. La marginea câmpului, unde grâul abia răsărise, erau înșirate butoaie pline cu kykeon. Odată ajunși acolo, au început să invoce zeței Demeter să le trimită ploaia și să mențină fertilitatea pământului.

II

ULCICA LUI ZAMOLXE

Pe obrazul translucid al amurgului au apărut, ca niște pistrui strălucitori, primele stele. Noaptea pare că izvorăște molcom chiar din largă bortă a peșterii. În fața acesteia treblăluiește o siluetă zveltă, cu barba și pletele fluturate de boarea primăvăratecă.

Zamolxe amestecă domol, într-un ol mare de lut, kykeon pe care îl pregătește special pentru rege. Buzele îi murmură, nedeslușit, un descântec ciudat. De fiecare dată când regele îl vizita, îi oferea această licoare, știind că îi făcea mare plăcere să o savureze în timpul lungilor discuții.

Când și-a terminat treaba, stelele spuzeug cerul, sclipind într-o diademă generoasă deasupra Kogaionului, muntele sfânt al dacilor, sporindu-i parcă sacralitatea.

În șapte rânduri răsăriseră brândușele prin frunzișul uscat de sub stejarul de lângă peșteră, de când Zamolxe se afla în pustnicie. Abia aici își cristalizase cunoștințele sub forma propriei învățături, pe care a denumit-o Calea Armoniei, alcătuită din trei etape: Cunoașterea, Iubirea și Înțelepciunea.

Erudiția o căpătase atât în anii de ucenicie, dar mai ales în acești șapte ani de asceză și meditație. Deși esența era aceeași cu a învățăturilor din temple, el întocmise Calea Armoniei după simțirea inimii sale, adaptând-o specificului poporului dac.

Învățăturile le-a scris pe tăblițe de lut, drept șabloane pentru aurarii cetății, și le-a trimis acestora prin baciul stânei de peste grui. Din lutul rămas, și-a modelat o ulcică pe care a ornat-o discret cu simboluri simple ale geometriei sacre.